

Kazatel: Josef Hurta

Písně: 121, 315, 449,1-3v., 384

Čtení: Mt 21, 33 – 41

Text: Mt 22, 1 – 14

A Ježíš k nim znovu mluvil v podobenstvích: "S královstvím Božím je to tak, jako když jeden král vystrojil svatbu svému synu. Poslal služebníky, aby přivedli pozvané na svatbu, ale oni nechťeli jít. Poslal znovu jiné služebníky se slovy: 'Řekněte pozvaným: Hle, hostinu jsem uchystal, býčci a krmný dobytek je poražen, všechno je připraveno; pojdte na svatbu!' Ale oni nedbali a odešli, jeden na své pole, druhý za svým obchodem. Ostatní chytily jeho služebníky, potupně je ztýrali a zabili je. Tu se král rozhněval, poslal svá vojska, vrahy zabubil a jejich město vypálil. Potom řekl svým služebníkům: 'Svatba je připravena, ale pozvaní nebyli jí hodni; jděte tedy na rozcestí a koho najdete, pozvěte na svatbu.' Služebníci vyšli na cesty a shromáždili všechny, které našli, zlé i dobré; a svatební síň se naplnila stolovnicí. Když král vstoupil mezi stolovnicí, spatřil tam člověka, který nebyl oblečen na svatbu. Řekl mu: 'Příteli, jak ses sem dostal, když nejsi oblečen na svatbu?' On se nezmohl ani na slovo. Tu řekl král sloužícím: 'Svažte mu ruce i nohy a uvrhněte ho ven do temnot; tam bude pláč a skřipění zubů.' Neboť mnozí jsou pozváni, ale málokdo bude vybrán."

Podobenství o hostině následuje po podobenství o zlých vinařích, které jsme četli v prvním čtení. To není náhodné řazení. Celá 21. i 22. kapitola se zabývá hlavním tématem, a sice otázkou, kým je Ježíš. Chová se totiž podivně. Podle starého proroctví přijíždí do Jeruzaléma na oslátku a pak vyhání prodavače z chrámu, kde ho obklopí velekněží a starší lidu a ptají se: Kdo ti dal pravomoc dělat takové věci? Následně pak Ježíš vypráví celou řadu podobenství, která reflektují situaci kolem jeho osoby. Kromě toho v nich Ježíš přichází s revoluční myšlenkou, že Bůh otevírá své království nejen lidem zbožným, ale i hříšníkům, a dokonce i pohanům.

To první podobenství – „O zlých vinařích“ je Ježíšovou variací na starozákonní text o Hospodinově vinici, která představuje Boží lid. V Ježíšově verzi pověřuje hospodář správou vinice vinaře, kteří ji ale spravují špatně, a navíc si chtějí vinici přivlastnit. Když hospodář pošle služebníky, aby od vinařů převzali jeho zisk, oni je zabijí. Když nakonec pošle svého vlastního syna, zabijí jej také, aby byla vinice jejich. Celé podobenství je kritikou vedoucích představitelů tehdejšího židovského náboženství. V závěru se pak ozve: Proto vám pravím, že vám Boží království bude odňato a bude dáno národu, který ponese jeho ovoce. Když slyšeli velekněží a farizeové tato podobenství, poznali, že mluví o nich.

V tomto bodě tedy začíná to druhé podobenství – „Podobenství o hostině“. Postavu hospodáře tu vystřídá mocný král, který má rovněž syna. Nejedná se tu už o sklizeň úrody, ale o radostnou hostinu, kde víno teče proudem. A není to ledajaká hostina. Je to hostina svatební, protože král žení svého syna. Namísto vinařů jsou tu hosté, kteří jsou pozváni na svatbu. Jenže podobně jako v předchozím podobenství, ani zde nejdou věci tak, jak by měly jít. Hosté nechťejí na svatbu přijít. Královským služebníkům, kteří je měli na svatbu přivést dávají ostentativně najevo, že na žádnou svatbu nepůjdou. Dá se z toho odvodit, že s veselkou královského syna zřejmě nesouhlasí. Je to možná z jejich strany jakási forma protestu. Král to ale nevzdává a posílá další služebníky. Ale ani ti nic nepořídili. Hosté jejich pozvání ignorovali a odešli, jeden na své pole, další za svým obchodem. Některé služebníky dokonce chytily, ztýrali a zabili je. Král se pochopitelně rozhněval, poslal svá vojska, vrahy zahubil a jejich město vypálil. Nakonec nechal přivést na svatbu náhodné pocestné, lidi dobré i zlé. A byla svatba.

Tolik říká podobenství. Čemu se to podobá? Opět se jedná o kritiku, tentokrát už nejen velekněží a zákoníků, ale i farizeů a obecně všech zbožných lidí, o nichž by se právem dalo předpokládat, že mají nebe tak nějak předplacené. Vše se ale láme na vztahu k Božímu Synu. Farizeové a zákoníci totiž nedovedli strávit, když Ježíš mluvil o Bohu zcela přirozeně jako o svém nebeském tatínkovi, jako by byl jeho Synem. Ježíšovo sebevědomí chápali jako rouhání. Jeho veřejné vystupování jim nepůsobilo žádnou radost, a proto dávali od Ježíše ruce pryč. Navíc jim vadilo, že Ježíš zve k víře úplně kohokoliv, bez jakýchkoliv předpokladů. Paktuje se s všelijakými pobudy,

pochybnými existencemi, a dokonce s pohany. Podle farizeů takoví lidé nejsou hodni, aby je někdo zval k Bohu. Ovšem Ježíš ve svém podobenství naopak označuje jako nehodné právě ty původně pozvané. Právě oni nejsou hodni vejít na hostinu, protože sami odmítli pozvání. Smysl podobenství je tedy v tom, že ti, o nichž se předpokládalo, že mají přednostní právo vejít do Božího království se ukážou jako nehodní tam vstoupit. Proč? Protože odmítli mít účast na svatbě královského syna. Nepřijali Krista jako Syna Božího. Obrátili se k Božímu Synu zády. Ovšem král kvůli nim svatbu nejenže nezrušil, ale otevřel ji dokonce pro všechny ostatní, kteří se pozvat nechali. Tolik tedy výklad onoho podobenství.

A teď, co my? Co toto podobenství říká každému z nás osobně? Zde nabízím několik myšlenek. Předně si máme uvědomit, že pozvání k Bohu je pozváním na hostinu. Pozváním k radosti. To je první věc, která by měla věřící lidi charakterizovat – radost, těšení se, vděčnost za Boží pozvání k hostině. Přesto je občas právě mezi křesťany vidět zasmušilost, obrácení se zády, odmítání pozvání ke společné radosti, nesdílení radosti, negativismus, pesimismus, otrávenost, pomluvy, závist, podezřívavost, škarohlídství a další a další nepěkné věci, které na svatbě nemají místo. Je to jako nevhodný šat na svatební hostině. I takoví lidé se ovšem v církvi vyskytují, ale je to jako pěst na oko. Je to jakoby někdo byl na svatbě, ale nebyl na svatbu oblečen. Což také Ježíš ve svém podobenství zmiňuje: „Když král vstoupil mezi stolovníky, spatřil tam člověka, který nebyl oblečen na svatbu. Řekl mu: ‘Příteli, jak ses sem dostal, když nejsi oblečen na svatbu?’ On se nezmohl ani na slovo.“ Mít svatební šat, znamená být svatebně naladěný, mít radost z ženicha a nevěsty. Neobléci se vhodně na svatbu je nejen ostuda, ale může to být vnímáno i jako nepatřičná provokace, jako vyjádření protestu, nesouhlasu a distancování se. Proto je v podobenství takový člověk ze svatby vykázán, protože evidentně nesdílí s ostatními jejich radost a novomanželům jejich štěstí nepřije. A to se děje v církvi vždy znovu, když jsme v ní jen jakoby z donucení, když se na nevěstu církev díváme skrz prsty, pomlouváme ji, že má obnošené a pomačkané šaty, když se pohoršujeme nad veselím nově uvěřivších, když nám vadí možná příliš uvolněná nálada, hříšný tanec, hosté opilí Duchem svatým jako apoštolové o letnicích, když se nám zdá kapela příliš hlučná, pokrm Božího slova nechutný a společnost málo vybraná. Ale tak to prostě je. Holt církev není žádná elita národa. Jsou to lidé posbíraní na rozcestích, sebranka všelijakých nalezců, dobrých i zlých. My na to můžeme reagovat pouze dvojnásobem. Buď se nad takovou církví můžeme povyšovat anebo se nad ní můžeme povznést. Zní to podobně, ale jsou to opačné reakce. Povyšuje se ten, kdo druhými pohrdá. Ale ten, kdo se nad nedokonalostí církve dokáže povznést, dokáže si i v takové společnosti užít radost. Komu je církev pod jeho úroveň, ten ať si jde na své pole nebo za svým obchodem. Bohužel ale přijde o účast na té královské svatbě Božího Syna a jeho nevěsty církve a připraví se o radost z jejich trvalého soužití v Božím království od této chvíle až na věky. Amen.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, nezavírej před námi dveře, když ještě váháme vstoupit na svatbu. Když ještě váháme, zda přijmout pozvání a mít podíl na radosti uprostřed tvého lidu. Kéž nám nic nebrání nechat se tebou obejmout a cítit se ve tvé náručí šťastně a bezpečně. Vždyť ty jsi hoden naší důvěry a lásky. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, v tomto smutném světě hledáme potěšení, radost a naději. Ty jsi světlo, které přišlo na svět a voláš k sobě všechny lidi. Ztrápené i veselé, zdravé i nemocné, bohaté i chudé, vzdělané i nevzdělané, dobré i zlé. Prosíme tedy za každého člověka, aby v našem světě našel své útočiště a svého Spasitele. Modlíme se za tvoji církev, za křesťany po celém světě, za lidi všech vyznání, náboženství a tradic. Modlíme se za ty, kteří jsou nám blízcí i kteří jsou nám vzdálení, neboť těm všem patří tvůj pokoj. Pokoj blízkým i dalekým. Vždyť ty, Pane, sávas svému slunci svítit na zlé i dobré a svůj déšť sesíláš na spravedlivé i nespravedlivé. A tak nás chraň od všeho zlého, ať v našem společenství nemá místo neláska, nenávisť, pohrdání a odsuzování. Vždyť jsme všichni dětmi nebeského Otce, který nás spojuje svým Duchem v modlitbách, v prosbách i v děkování. Amen.*